

Satyam, Shivam, Sundaram # 9 vraag 1
11 november 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Geliefde Osho,

Ik voel en weet in mijn hart dat ik uw discipel ben. Ik voel niet dat ik nu al een toegewijde ben ofschoon ik wel aspireer dat te zijn. Ligt het in de aard van een toegewijde te zijn dat je weet dat je dit geworden bent? Of maakt de onschuld van de toegewijde het bewustzijn hiervan niet mogelijk?

Antar Farid, de vraag die je stelt is zeker betekenisvol. De betekenis ervan is erg subtiel. Ik zal stap voor stap moeten gaan om het je duidelijk te maken. Er zijn stadia waar de zoeker doorheen gaat: de student, de discipel, de toegewijde. De vierde is er ook maar behoort niet tot de zoeker, het behoort tot degene die heeft bereikt; vandaar dat ik die niet meetel. De zoeker is op het pad. De student is zich niet bewust dat hij een student is. Hij kan denken dat hij een discipel is, hij kan denken dat hij een toegewijde is; zijn functioneren is absoluut onbewust.

Ik word herinnerd aan een geval – het gebeurde in het leven van een Soefi mysticus, Junnaid. Er kwam een man, die discipel wilde worden. Junnaid keek hem lange tijd aan. De man begon een beetje nerveus te worden. Waarom zit hij zo lang en zo stil te kijken?

Ten slotte zei Junnaid, "Het is erg moeilijk om een discipel te zijn."

De man zei, "Dan ben ik bereid om een toegewijde te zijn."

Junnaid zei, "Dat is zelfs nog moeilijker. Het enige wat niet moeilijk is hier is om een meester te zijn."

De man zei, "Als dat zo is ben ik bereid om de meester te zijn."

Junnaid zei tegen zijn discipelen en toegewijden, "Dit is een zaak van onbewustheid. Hij is zelfs niet eens een student, maar heeft wel het verlangen om een meester te zijn als dat makkelijker is.

De student komt bijna toevallig. Misschien leest hij een boek, misschien vertelt een vriend hem erover en wordt hij nieuwsgierig. Maar nieuwsgierigheid is zo oppervlakkig, het kan je niet voor een langere tijd beschikbaar en toegewijd maken. Het is erg kortstondig. Vandaar dat de student niet wordt toegelaten in de mysteriescholen. Hij is te onrijp; hij moet een paar dagen langer rondzwerven of misschien nog een paar levens voordat hij geaccepteerd kan worden door een meester als een discipel."

Een ander soefiverhaal zal het je heel duidelijk maken. Een man verliet zijn huis en zijn dorp op zoek naar een meester. Net buiten het dorp ontmoette hij een oude man die zo stil en zo vredig onder een boom zat dat hij dacht, "Misschien weet hij wel wie een meester is, hoe zal ik die anders vinden... "

Elke meester is zo uniek dat er geen symptomen zijn om hem te herkennen. De jonge man ging naar de oude man die onder de boom zat en vroeg hem, "Kent u een meester?"

De oude man zei, "Zeker. Wil jij hem ook kennen?"

Hij zei, "Daarom heb ik u het gevraagd. Wijs me hoe ik de meester kan bereiken en hoe ik hem kan herkennen."

De oude man zei, "Het is makkelijk. Hij zal erg oud zijn ... tenminste dertig jaar ouder dan ik – en hij zal onder een boom zitten." En hij beschreef de boom, wat voor soort boom het was, en hij beschreef het ogenblik van ontmoeten. Hij beschreef zelfs het gebeuren van hun ontmoeting zo gedetailleerd dat het de jongeman verbaasde hoe hij daartoe in staat was.

"Maar," zei de oude man, "Het zal minstens dertig jaar duren voordat jij hem vindt."

De jonge man dankte de oude manen ging op zoek. Nu heeft hij enkele indicaties, een bepaalde boom die hij kan herkennen: in de avond als de zon zal ondergaan... een oude man die dertig jaar ouder is dan de man die hij net heeft achtergelaten. Natuurlijk zal het een lange reis zijn, her en der zwerfend. Maar de oude man had het met zoveel autoriteit gezegd, met zo'n zekerheid dat er bijna niet aan te twijfelen was. Hij zwierf in de woestijn, en hij kwam nooit meer dezelfde boom tegen als die was beschreven. Hij kwam nooit iemand tegen die dertig jaar ouder was dan de oude man. Elke avond als de zon onderging keek hij overal om zich heen – maar er verscheen geen meester.

Uiterst gefrustreerd en teleurgesteld, hij begon zelf oud te worden, haveloos van de reis in de woestijn, kwam hij terug naar huis. Vreemd genoeg zat de oude man nog steeds onder de boom.

De vorige keer toen hij er was en de oude man de boom had beschreven – de bladeren, de bloemen ervan, de vruchten, de hoogte, het bladerdek, de diepe schaduw ervan zelfs midden op de zomerse dag – Had hij nooit naar de boom gekeken waar de oude man onder zat. Hij beschreef dezelfde boom... maar nu herkende hij haar. Na dertig jaar zwerven en kijken naar elke boom, was hij gewend geraakt om eerst naar de boom te kijken.

“Mijn God, “zei hij, “Dit is de boom! Ik ben nooit ergens eenzelfde boom tegengekomen” – en de oude man was zeker dertig jaar ouder. En al de beschrijvingen die hij had gegeven over de meester waren absoluut duidelijk in de oude man.

De zon ging net onder en de oude man zei, “Dus daar ben je nu. Ik heb zo lang moeten wachten. Ik was reeds oud genoeg en bereid te sterven, maar enkel voor jou moest ik dertig jaar wachten.”

De jonge man zei, “Dit is zo stom. Waarom heeft u me niet meteen toen ik u ontmoette verteld dat dit de boom was en u de meester bent? “

De oude man moest lachen. Hij zei, “Ik heb het op elke mogelijke manier gezegd, maar jij was niet rijp. Jouw begrip was bijna afwezig. Deze dertig jaar hebben je rijp gemaakt en nu kun je dat herkennen wat je niet in staat was te herkennen toen je me ontmoette. Ik ben jouw meester.”

De student is erg accidenteel, er is elke mogelijkheid dat hij nooit een discipel zal worden. Hij kan van de ene plek naar de andere gaan, hij kan veel kennis verzamelen. Maar hij zal zich nooit bewust worden van zijn eigen wezen, wat de enige ware kennis is in het bestaan, de enige kennis die je van het donker naar het licht brengt en van de dood weg naar onsterfelijkheid en van onwetendheid weg naar onschuld. – de enige kennis die geen informatie is maar transformatie.

De student is zich er niet bewust van dat hij toevallig is, dat hij alleen maar nieuwsgierig is, dat de zoektocht nog niet begonnen is omdat hij diep in zijn hart niet bereid is om op een lange pelgrimstocht te gaan.

De discipel weet helemaal zeker dat hij een discipel is. De eerste stralen van begrip, bewustzijn hebben zijn wezen doordrongen. Hij weet zeker dat hij niet langer een student is, hij voelt diep in zijn hart zonder enige twijfel dat het wonder heeft plaatsgevonden, hij is een discipel geworden. Hij voelt de toewijding, hij voelt de liefde, hij voelt de verbintenis. Zelfs al kost het jaren om te bereiken, hij weet dat hij op het juiste pad is en hij er zeker zal komen. Hij weet heel goed dat hij de meester gevonden heeft. Het is niet een intellectueel inzicht; het is iets intuïtiefs net als liefde.

In feite hebben de Zenmeesters het “de grote affaire” genoemd. Liefde is een kleine affaire – maar een meester vinden is een grote affaire want er is geen andere liefde die intenser en geuriger en meer diepgaand zal zijn dan die welke bestaat tussen de discipel en de meester. En de discipel is er zich volkomen bewust van.

Maar de toegewijde is weer iets totaal anders. De toegewijde weet nooit – maar niet omdat hij onbewust is zoals de student. Toewijding komt langzaam, zonder geluid, zodat je geen voetstappen kunt horen. De discipel groeit gewoonweg net zoals een kind groeit en een jonge man wordt. De jonge man groeit en wordt op een dag oud... maar je kunt er niet achter komen wanneer het gebeurd is. De discipel groeit langzaam uit tot een toegewijde. En om een toegewijde te zijn is zo’n totale transformatie dat alleen de meester zich bewust wordt dat je veranderd bent van een discipel in een toegewijde. Jijzelf kan je er niet bewust van zijn.

Maar het verschil tussen het onbewust zijn van de student en de afwezigheid van bewustzijn van de toegewijde is enorm. De toegewijde is zo vervuld dat er geen plaats meer is vanwaar hij afstandelijk kan staan en bewust kan zijn wat er gebeurt. Hij is compleet omhuld met de ervaring. Het slokt hem zo op dat hij er niet bij kan toekijken.

Om oplettend te zijn, om alert te zijn, heb je een bepaalde afstand nodig. De toegewijde heeft alle afstand verloren. Het is de meester die voor het eerst de verandering herkent, dat het klimaat is veranderd, de discipel is niet langer een discipel.

Een ander soefi verhaal kan je misschien helpen. De soefi's hebben zulke mooie verhalen, ongeëvenaard, zodat elk verhaal een nieuwe visie opent.

Die Junnaid die ik noemde was zelf ook ooit een zoeker. Hij vertelde zijn discipelen vaak, "Toen ik mijn meester ontmoette, keek de meester mij drie jaar lang nooit aan. Ik zat er van de ochtend tot de avond. Zoveel mensen kwamen en gingen en hij sprak met mensen en keek mij niet aan, alsof ik nog niet voor hem bestond. Maar ik hield vol want ik had de tegenwoordigheid van de meester gevoeld en ik had de beminnelijkheid die hem omgaf geproefd. Ik bleef – in feite hoe meer hij mij negerde, des te meer ik ervan overtuigd raakte dat er een geheim schuilde in dit negeren."

Na drie jaar keek de meester hem voor de eerste keer aan. Dat was de erkenning dat hij niet langer een student was, maar een discipel. Een student zou in drie jaar weggegaan zijn, geen student kan zo lang wachten op alleen een blik. Toen gingen opnieuw drie jaar voorbij waarin hij niet meer keek.

Na drie jaar keek de meester opnieuw en lachte ook, en zijn glimlach ging bijna als een scherp zwaard door het hart van Junnaid. Waarom had hij gelachen? Maar de meester gaf hem geen kans om iets te vragen. Hij begon met andere discipelen te praten.

Er gingen weer drie jaar voorbij en op een dag riep hij hem dichtbij zich en kuste zijn voorhoofd en zei, "Mijn zoon, nu ben je er klaar voor. Nu kun je gaan en de boodschap verspreiden."

Maar er was geen boodschap aan hem gegeven. Negen jaar was hij daar geweest. De enige boodschap was dat er een keer naar hem gekeken werd, een keer naar hem gelachen werd en een keer op zijn voorhoofd werd gekust.

Maar als de meester zegt dat jij er klaar voor bent, dan moet het zo zijn. Na de voeten van de meester in dankbaarheid aangeraakt te hebben ging hij weg.

Hij vertelde vaak tegen zijn discipelen, "Ik kwam een heel vreemde man tegen. In negen jaar bereidde hij me voor zonder me ooit aan te kijken – maar bij elke verandering gaf hij de aanwijzing. Toen hij er zeker was dat ik een discipel was en dat ik daar zou blijven wat er ook gebeurde, keek hij mij aan. Maar zijn blik was zo'n regen van liefde... Ik had er drie levens op kunnen wachten; drie jaar was niets. De manier waarop hij naar me keek, met zo'n intense liefde en compassie, ik was onmetelijk blij. Ik werd bijna ondergedompeld in een nieuwe ervaring.

Zonder me iets te zeggen... was mijn mind in die drie jaar opgehouden te functioneren. Ik bleef gewoon maar naar de meester kijken, naar elk gebaar, en langzaam was er niets meer om aan te denken. Ik vergat zelfs waarom ik daar zat – en dat was de dag dat hij naar me keek. Ik wist de reden en ik was enorm vervuld.

Maar toen gingen opnieuw drie jaar voorbij, en toen hij lachte, lachte het hele bestaan. Elke vezel van mijn wezen voelde zijn lach – zo'n zachte aanraking, maar ze ging tot diep in mijn hart. Ik wist dat er iets was gebeurd, maar was me op dat moment niet bewust wat er gebeurd was. Ik was van het discipel zijn in een toegewijde overgegaan.

"De dag dat hij mijn voorhoofd kuste, verzegelde hij mijn certificaat als een meester. Zijn kus op mijn voorhoofd was zijn enige laatste boodschap. Het heeft me jaren gekost om er langzaam achter te komen wat hij bedoeld had."

De kus van de meester is voor de discipel, voor de toegewijde, een verklaring dat de samensmelting heeft plaatsgevonden, de versmelting heeft plaatsgevonden en nu ben je klaar om overal de geur te verspreiden waarmee je gevuld bent.

De student is onbewust. De discipel begint bewust te worden. De toegewijde is zo bewust dat hij niet bewust kan zijn van zijn bewustzijn. Het moet een erkenning van de meester zijn, want vanuit de toegewijde is de afstand tussen hemzelf en de meester absoluut nihil. Vanuit de toegewijde groei je naar een meester toe, maar het is een spontane en natuurlijke groei.

Farid, ik herinner me deze Soefi verhalen vanwege jouw naam. Farid is de naam van een grote Soefi meester. Jij hebt gelijk, "Ik voel en weet in mijn hart dat ik uw discipel ben." Ik ben het met je eens. Je zegt, "Ik voel niet dat ik al een toegewijde ben ofschoon ik wel de aspiratie heb er een te zijn." Laat gewoon de aspiratie vallen en je bent er een. Alleen de aspiratie blokkeert de weg. Aspiratie is gewoon een mooie naam voor verlangen, hebberigheid. Laat gewoon de aspiratie vallen en er is geen hindernis

voor jouw transformatie. Je zult van het discipelschap veranderen in de wijdere wereld van een toegewijde.

Je bent zeker op een mooi feit gestuit wat niet gewoon door het intellect gebeurd kan zijn. Je zegt, "Ligt het in de aard van een toegewijde te zijn dat je weet dat je dit geworden bent of maakt de onschuld van de toegewijde het bewustzijn hiervan niet mogelijk?"

Het tweede deel van jouw verklaring is correct, precies de aard van de toegewijde maakt het je onmogelijk om het te herkennen. Er is geen ruimte over om apart te gaan staan en te zien. Elke kennis, elk bewustzijn heeft een afstand nodig. Je moet er los van staan; dan kun je zien en kijken, en kun je weten en kun je er bewust van zijn.

Maar de toegewijde heeft alle afstand tussen hemzelf en zijn weten verloren. Hijzelf is bewustzijn geworden. Wie is er nu dan om bewust van bewustzijn te zijn. Dit moet je begrijpen, je kunt je niet bewust zijn van jouw bewustzijn, want als je bewust kunt zijn van jouw bewustzijn zul je in een logische regressie vallen. Dan zul je bewust moeten zijn van jouw bewustzijn van jouw bewustzijn... en er is geen einde aan. Altijd zul je tenslotte moeten besluiten dat het nu genoeg is. In feite kun je niet bewust zijn van jouw bewustzijn want je bent bewustzijn.

Het komt van de erkenning van de meester. Hij kan de transformatie zien, de verandering van klimaat in jouw wezen. En elke meester heeft veel dingen te doen. Een van de meest belangrijke dingen is, het laatste ding, is jou de indicatie geven, de kus op je voorhoofd dat je binnengegaan bent in de meest mysterieuze ervaring van leven.

Farid, je zult je er nooit bewust van worden dat je een toegewijde bent, maar jouw verlangen om een toegewijde te zijn is een hindernis. Laat het onmiddellijk vallen! Neem niet de tijd om het te laten vallen, stel het niet uit. Er zijn dingen die nooit uitgesteld zouden moeten worden, want morgen is nooit zeker. Er zijn dingen die gewoon hier, onmiddellijk gedaan moeten worden, en je zult vele deuren zien openen die door jouw aspiratie waren geblokkeerd. Maar als je eenmaal in deze mysteriën binnengaat zul je er niet bewust van zijn, omdat jij het mysterie zelf bent geworden.

Oké, Maneesha?

Ja, Osho.